

Arrest

nr. 316 967 van 21 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten.

Op 21 december 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 september 2023 en op 16 januari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Ethiopische nationaliteit te beschikken. U behoort tot de Amhara etnie langs uw vaderszijde en de Oromo etnie langs uw moederszijde. U bent christenorthodox. U spreekt Amhaars en een klein beetje Engels. U heeft geen broers of zussen. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

U bent geboren op 23 september 1999, of 12.01.1992 volgens de Ethiopische kalender, te Ambo (West Shewa, regio Oromia). U ging naar school tot de vierde of vijfde graad. Uw moeder was lid van het Oromo Liberation Front (OLF) en uw vader werkte bij de Amhara beweging BEADEN. Zij hadden een slechte verstandhouding met K., uw oom langs vaderszijde. Hij was lid van de Amhara partij ABN en beledigde uw moeder omwille van haar Oromo etniciteit. In 2008 of 2007 werd uw vader in de gevangenis opgesloten door zijn politieke partij BEADEN. Hij werd ervan verdacht informatie door te geven aan de ABN partij. Een jaar en vier maanden later, in 2009, werd hij gedood. Zijn lichaam werd in Legatafo Legadadi (North Shewa, regio Oromia) gevonden door de politie. Zij verwittigden uw burens in Ambo, die u op de hoogte brachten van het overlijden van uw vader. Hierna werd uw moeder geïntimideerd, vooral door uw oom K.. Een tweetal maanden later werd zij door het OLF gedood omdat ze ervan verdacht werd informatie door te geven aan de Amhara partij BEADEN. Uw oom had hiertoe bijgedragen. Opnieuw waren het de burens die u informeerden over de dood van uw moeder. Zij hadden het eerder vernomen van de politie. U werd door uw oom K. meegenomen naar zijn huis in Legatafo Legadadi. U werd dagelijks door hem geslagen en mishandeld. Hij legde ook beslag op een stuk landbouwgrond van uw vader. Daarnaast was hij betrokken bij organenhandel. Een drietal jaren later, of in 2014, werd u door uw oom en zijn collega's hard geslagen. Ze deden de deur op slot en lieten u voor dood achter. Een buurvrouw genaamd T. kwam u te hulp gesneld. Ze nam u mee naar haar huis, waar ze u medische verzorging gaf. Twee dagen later zag ze dat uw foto aan alle muren in de stad was aangeplakt. Uw oom K. was naar u op zoek.

Begin 2017 of 2018, of 2008-2009 volgens de Ethiopische kalender, of toen u 16 jaar en 4 maanden oud was, regelde T. voor u een smokkelaar. U ging vermomd aan boord van een vrachtwagen en kon zo Sudan bereiken. U bleef een maand in Sudan en had toen voor de laatste keer contact met T.. Zij stond in voor de organisatie en betaling van uw verdere reis naar Europa. Met een vals Ethiopisch paspoort op naam van M. nam u een vlucht naar Turkije. Twee weken later ging u op illegale wijze de Turks-Griekse grens over.

Op 26 april 2018 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. U werd eerst opgevangen in een vluchtelingenkamp op het eiland Samos. U kreeg symptomen van uw ziekte, zoals nervositeit en bibberen. Toen u medische hulp vroeg, kreeg u medicatie die niet werkte. U kreeg één of twee maanden les, maar begreep niet waarover het ging aangezien de lessen in het Grieks werden gegeven. Eind 2018 verhuisde u naar het hotel Four Seasons in Thessaloniki. Op 15 februari 2019 werd u internationale bescherming verleend. Uw advocaat kocht in de apotheker medicatie voor u. Zij regelde ook uw Griekse verblijfsvergunning (AMKA) en werkkaart (AFM). U kreeg honderdvijftig euro van landgenoten voor de aanvraag van een paspoort. Na zes of zeven maanden in het hotel te hebben verbleven, werd u een sociale woning in Thessaloniki toegewezen. Deze woning deelde u met anderen en werd betaald door de Griekse overheid. Een half jaar later moest u vertrekken en belandde u op straat. U leefde in een tent met twee andere jongens. Zij gaven u soms wat geld om medicatie bij de apotheker te kopen. U kreeg voedsel van vrijwilligers. U nam contact op met een aantal landgenoten, die u vertelden dat er in Griekenland geen werk is voor mannen. U zette geen andere stappen om een job te vinden. Na een jaar dakloos in Thessaloniki te hebben geleefd, kreeg u veertig euro van landgenoten en kocht u daarmee een ticket voor een busreis naar Athene. U hoopte dat daar meer Ethiopiërs waren die een woonplaats voor u zouden kunnen regelen. U leefde op straat in de wijk Plateia Amerikis met twee Eritrese vluchtelingen en drie Ethiopische asielzoekers. Een aantal maanden later vroegen uw vrienden in uw hoofde hulp aan de Ethiopische vrouw B.. Zij woonde al langer in Griekenland en regelde uw ziekenhuisopname. U verbleef zes maanden in het ziekenhuis en kreeg medicatie. Toen u ontslagen werd, kreeg u medicatie mee, maar voelde u zich niet veel beter. U kwam opnieuw op straat terecht. Een half jaar later liet B. u nogmaals in het ziekenhuis opnemen. Zij stond ook in voor de hernieuwing van uw Griekse documenten, die eerder verloren waren geraakt. U werd opnieuw behandeld met medicatie en vier tot vijf maanden later ontslagen. U diende niets te betalen voor uw verblijf in het ziekenhuis. Eind 2022 zamelden uw vrienden geld in waarmee u Griekenland kon verlaten. Met uw eigen paspoort ging u aan boord van een vlucht naar België, waar u toekwam op 14 december 2022. U werd beroofd toen u bij het station van Brussel-Zuid op straat leefde. Zo verloor u uw Griekse documenten, gsm met foto's, medicatie en kledij. U verloor ook uw Ethiopische geboorteakte en de documenten waaruit blijkt dat uw ouders politiek actief waren. U had hiervan geen foto's genomen aangezien u in Griekenland niet beschikte over een gsm met fototoestel. Op 21 december 2022 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: (1) een medisch attest waaruit blijkt dat u lijdt aan een post-traumatische stressstoornis (PTSS) en vermoedelijke psychose, opgesteld door dr. R.C. van MSF te Brussel op 25 januari 2023, (2) een medisch attest, opgesteld door dr. D.V.d.V. te Eeklo op 17 april 2023, (3) een medisch attest, opgesteld door dr. P.R. te Eeklo op 5 mei 2023, (4) een medisch attest, opgesteld door dr. D.V.d.V. te Eeklo op 12 juli 2023, (5) een medisch attest, opgesteld door dr. P.R. te Eeklo op 27 juli 2023, en (6) een littekenattest, opgesteld door dr. D.V.d.V. te Eeklo op 31 januari 2024.

B. Motivering

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde **bijzondere procedurele***

noden kunnen worden aangenomen. Op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u dat u ziek bent en uw lichaam bibbert (verklaring DVZ dd. 30 januari 2023 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 29). U heeft deze symptomen sinds uw aankomst in Griekenland. U bent in België naar een arts gegaan en heeft daar medische zorg gekregen (bijkomende vragen M-status Griekenland dd. 30 januari 2023). In het door u neergelegde medische attest (dd. 25 januari 2023) wordt gewag gemaakt van een ernstige en complexe vorm van post-traumatische stressstoornis (PTSS) en een vermoedelijke psychose (map 'documenten' – stuk 1). Op 21 april 2023 ontving het CGVS van uw raadsvrouw het verzoek om uw persoonlijk onderhoud uit te stellen omwille van gezondheidsredenen. Uit het toegevoegde attest (dd. 17 april 2023) blijkt dat u "lijdt aan een zeer zware chronische medische problematiek" en de oppuntstelling van uw medische pathologie nog lopende is (map 'documenten' – stuk 2). Het Commissariaat-generaal ging akkoord met het uitstel. Op 7 juli 2023 werd uw raadsvrouw gevraagd om een update van uw gezondheidssituatie. Op 1 augustus 2023 beantwoordde zij het bericht met drie medische attesten (dd. 15 mei 2023, 12 juli 2023 en 27 juli 2023) waaruit blijkt dat u lijdt aan PTSS en hiervoor medicatie neemt. De artsen gaven aan dat u geïnterviewd kan worden mits aan een aantal voorwaarden zou worden voldaan. Er werd gewag gemaakt van vervoer met een taxidienst, geen wachttijd in de wachtzaal, het persoonlijk onderhoud beperken in de tijd, alsook rekening houden met uw medische pathologie (map 'documenten' – stukken 3, 4, 5). Het Commissariaat gaf aan te kunnen tegemoetkomen aan deze voorwaarden.

Op 5 september 2023 werd u opgeroepen. Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde u gedurende een aantal maanden medicijnen te nemen en u sindsdien een beetje beter te voelen (notities persoonlijk onderhoud dd. 5 september 2023 (verder 'notities I'), p. 2). U bevestigde meermaals dat u in staat was om verklaringen af te leggen en vragen te beantwoorden (notities I, p. 2, 4, 11). U werd gewezen op uw recht om op elk moment een pauze te nemen of het persoonlijk onderhoud volledig stop te zetten (notities I, p. 3). Bij afloop stelde u dat het interview goed was verlopen en dat u zowel de vragen als de tolk goed had begrepen (notities I, p. 18). De protection officer (PO) faciliteerde uw terugrit naar het opvangcentrum door de taxidienst te bellen en de onthaalmedewerkers te verwittigen (notities I, p. 19). Om het goede verloop van uw tweede persoonlijk onderhoud te garanderen, werden dezelfde maatregelen getroffen. U werd per taxi naar de zetel van het CGVS gebracht en meteen opgehaald in de wachtzaal. Doorheen het persoonlijk onderhoud bevestigde u meermaals dat u zich in staat voelde om geïnterviewd te worden (notities persoonlijk onderhoud dd. 16 januari 2024 (verder 'notities II'), p. 2, 4, 11, 12, 19). Opnieuw werd u gewezen op uw recht om op elk moment een pauze te nemen of het persoonlijk onderhoud stop te zetten (notities II, p. 3). Bij de afloop verklaarde u dat u in staat was geweest om uw asielrelaas naar voren te brengen. U had zowel de vragen als de tolk goed begrepen. De PO belde de taxidienst en begeleidde u tot aan de wagen (notities II, p. 18, 22).

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u heeft neergelegd, **blijkt dat u op 15 februari 2019 internationale bescherming werd verleend door Griekenland.** Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en **moet het verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.**

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo kan geen geloof worden gehecht aan het politiek profiel van uw familie en de daaruit voortvloeiende vervolging vanwege uw oom.

U vertelde dat uw vader actief was voor de politieke partij **BEADEN**, maar had geen kennis van haar structuur, werkwijze of leidersfiguren. U wist enkel dat de partij de regionale belangen van de Amhara mensen verdedigt en hun hoofdkantoor zich in Addis Abeba situeert. Wanneer u werd bevraagd over de missie van BEADEN, stelde u: "BEADEN [is] een politieke partij [...]. Er zijn nog andere politieke partijen, zoals BEADEN, ABN en ONEGEShene. Er zijn veel politieke partijen. Deze politieke partijen werden gevormd om het land te helpen" (notities II, p. 12). Ook over de positie en activiteiten van uw vader kon u niets concreet vertellen. U wist enkel dat hij als partijmedewerker in Addis Abeba tewerkgesteld was (notities II, p. 13). Verder legde u bevreemdende verklaringen af over zijn moord. Zo zou de politie enkel uw burens, maar niet uw moeder of een ander familielid, op de hoogte hebben gebracht van zijn overlijden. Wanneer werd gevraagd of de politie vervolgens een moordonderzoek had opgestart, stelde u simpelweg dat zij samenwerken met "de politieke partijen" (notities II, p. 13-14). Wat uw moeder betreft, kon u haar politiek profiel evenmin staven met concrete en gedetailleerde informatie. Zij behoorde tot **ONEGE, of het Oromo Liberation Front (OLF)**. Wanneer u werd gevraagd zoveel mogelijk informatie over de partij te geven, kon u enkel in algemene termen stellen dat het OLF opkomt "voor de Ethiopische belangen, om welvaart in het land

te brengen" (notities II, p. 14). Over de positie en activiteiten van uw moeder kon u helemaal niets vertellen. U wist enkel dat zij gedood is geweest omwille van dezelfde reden als uw vader. Uw oom zou bij haar moord "betrokken" zijn geweest (notities II, p. 14) en hierin een "grote rol" hebben gespeeld (notities II, p. 16). Zijn rol en betrokkenheid kon u op geen enkele manier toelichten. Wanneer werd gevraagd hoe u weet dat uw moeders eigen partij, het OLF, verantwoordelijk was voor haar dood, stelde u dat de politie dat aan uw burens had verteld en zij het vervolgens aan u hadden doorgegeven. Opnieuw is het bevreemdend dat de politie enkel uw burens op de hoogte brengt van de dood van een familielid. Het is eveneens niet aannemelijk dat zij kennis hebben van de moordenaars, maar geen verdere stappen hebben gezet om hen gerechtelijk te vervolgen. Niettegenstaande uw ouders tot verschillende etnische groepen behoorden en tegengestelde belangen verdedigden, kon u niets vertellen over de impact van politiek en etniciteit op uw gezinsleven (notities II, p. 15-16). **Er moet worden vastgesteld dat u met dergelijke lacunaire, vage en algemene verklaringen het politiek profiel van uw ouders niet kan aantonen.**

Er wordt ook geen ander begin van bewijs neergelegd. U maakte spontaan melding van **documenten** die het werk van uw vader bij ABN zouden kunnen bewijzen, maar gestolen werden toen u in België op straat sliep (notities I, p. 9). Daargelaten de bemerking dat uw vader actief was bij BEADEN en niet ABN, kan weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent deze bewijsstukken. Vooreerst is het opmerkelijk dat de stukken niet werden gestolen in de twee jaren dat u dakloos was in Thessaloniki en Athene, maar wel in de zeven dagen dat u dakloos was in Brussel, voorafgaand aan uw asielaanvraag (verklaring DVZ, vragen 23, 25, 26). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, stelde u niet dakloos te zijn geweest in Griekenland en vervolgens dat u geen problemen heeft ervaren toen u op straat leefde (notities II, p. 10). Wanneer werd gevraagd waarom u geen foto's had genomen van deze cruciale bewijsstukken, stelde u in Griekenland niet te hebben beschikt over een gsm-toestel waarmee u foto's kon nemen: "ik had een gsm, maar geen normale gsm, geen smartphone" (notities II, p. 11). Ook hieraan kan geen geloof worden gehecht, aangezien u eerder had verklaard over een gsm te hebben beschikt waarop foto's stonden van uw levensomstandigheden in Griekenland (notities I, p. 9). Met dit gsm-toestel kon u tevens online uw paspoortaanvraagprocedure opvolgen (notities I, p. 16).

Dergelijke tegenstrijdigheden werden ook opgemerkt in uw verklaringen omtrent de politieke affiliatie van uw familie, hetgeen de geloofwaardigheid van hun politiek profiel fundamenteel ondermijnt. Zo maakte u meermaals en spontaan melding van het feit dat uw oom lid was van het OLF en uw vader van de ABN (notities I, p. 6, 7, 9, 18). Bij de aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u zich vergist te hebben over de affiliatie van uw vader. Hij was geen lid van ABN, maar van BEADEN (notities II, p. 5). U zei niets over uw oom, maar gaf even later opnieuw aan dat hij wel degelijk lid was van het OLF (notities II, p. 6). Dit herhaalde u nog viermaal doorheen het onderhoud: "Mijn oom werkte bij het ONEGE." (notities II, p. 8) "Hij was lid van ONEGE. [...] Hij werkt momenteel met ONEGE" (notities II, p. 9), "[...] mijn oom werkte voor ONEGE" (notities II, p. 13). U had ook verteld dat uw oom en vader halfbroers langs moederszijde zijn, waardoor ze niet tot dezelfde etnische groep behoren. Uw oom is Oromo en uw vader Amhara (notities I, p. 6). Later stelde u niet te weten of zij al dan niet halfbroers waren. U wist wel dat uw oom tot de Oromo etnie behoort (notities II, p. 6). Het was dan ook verbazingwekkend dat u aangaf dat uw oom uw moeder viseerde omwille van haar Oromo etniciteit. Toen u werd gewezen op het feit dat zij tot dezelfde etnie behoren, stelde u dat u zich vergist heeft en uw oom eigenlijk tot de Amhara etnie behoort. Hij was geen lid van de Oromo partij OLF, maar de Amhara partij ABN (notities II, p. 15). Deze plotse ommekeer kan niet zomaar worden aangenomen. U had intussen immers al acht keer gezegd dat uw oom lid is van het OLF en twee keer dat hij tot de Oromo etnie behoort (notities I, p. 6, 7, 18 & notities II, p. 6, 8, 9, 13).

U vermeldt het **OLF** eveneens in het kader van uw terugkeervrees. U vreest dat deze beweging u zou vermoorden omwille van uw Amhara etnie enerzijds en het politiek profiel van uw ouders anderzijds (notities I, p. 18). Er werd echter reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun politiek profiel. Bovendien blijkt niet uit uw verklaringen noch uit de informatie waarover het CGVS beschikt, toegevoegd aan uw dossier, dat het OLF Amhara mensen louter op basis van hun etniciteit viseert.

Uw voornaamste vrees en asielmotief betreft uw oom K. en zijn Amhara partij ABN. In dit verband dient te worden opgemerkt dat u uiteenlopende verklaringen aflegde omtrent de **redenen** waarom uw oom u viseert. Zo vertelde u eerst dat hij u mishandelde omdat u tot de Amhara etnie behoort en Amhaars spreekt: "ik moest veel afzien van mijn oom, omdat ik van een Amhara vader geboren ben" (notities I, p. 6). Het feit dat uw oom in werkelijkheid ook tot de Amhara etnie behoort (notities II, p. 18), net als u en uw vader, doet afbreuk aan de door u ingeroepen etnische vervolging. Daarnaast zou uw oom u viseren zodat u niets zou kunnen vertellen over zijn betrokkenheid bij de moord op uw moeder, zodat u geen "info zou verspreiden over wat hij mijn ouders heeft aangedaan" (notities II, p. 9, 19). Er kan niet worden ingezien welke bezwarende informatie u dan wel zou verspreiden, aangezien u op de zetel van het CGVS niets concreet kon vertellen over de rol die uw oom zou hebben gespeeld in de moord op uw moeder (notities II, p. 15). Tot slot stelde u nog dat uw oom u mishandelde omdat hij niet wou dat u in leven bleef: "hij vreesde dat ik mijn ouders zou wreken indien ik zou opgroeien" (notities II, p. 18). Er kan de vraag worden gesteld waarom uw oom u dan jarenlang in zijn huis zou houden in plaats van u meteen te doden. De tegenstrijdigheden hebben ook betrekking op de **criminele activiteiten** van uw oom. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat hij "ook kinderen [bracht] wiens nieren hij wegnam en die organen verkocht" (vragenlijst CGVS dd. 30 januari 2023 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.5). Opmerkelijk genoeg repte u hierover geen woord tijdens uw persoonlijk

onderhouden. Ook toen tweemaal werd gevraagd of uw oom nog andere misdaden begin, maakte u geen melding van organenhandel (notities II, p. 18). Toen u op dit hiaat werd gewezen, beriep u zich op uw geheugenverlies (notities II, p. 20-21). Tijdens datzelfde onderhoud beschreef u hoe de **buurvrouw** u had gered uit de woning van uw oom (notities II, p. 8, 17). Nochtans had u eerder verteld dat u op eigen krachten zijn woning had verlaten en toevlucht had gezocht bij de buurvrouw (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Volgens uw verklaringen had deze vrouw u verzorgd, verborgen en uw reis naar Europa geregeld en betaald. Toch kon u haar niet op consistente wijze identificeren. Zo varieerde haar naam van J.K. (verklaring DVZ, vraag 13b) naar T., wiens achternaam u zich niet herinnerde (notities II, p. 6). De echtgenote van uw oom heette dan weer Ki. (notities II, p. 17). U legde niet enkel lacunaire verklaringen af over de buurvrouw, maar eveneens over de drie tot vier jaren dat u bij uw oom heeft ingewoond. Wanneer u werd gevraagd uw **levensomstandigheden** op concrete en doorleefde wijze te duiden, bleef u hierbij in gebreke (notities II, p. 17). U werd niet enkel vervolgd door uw oom, maar eveneens door zijn **medewerkers**. Deze personen kon u op geen enkele wijze identificeren: "Ik weet het niet. Ze werken samen met mijn oom. Sommigen zijn jong en anderen oud en anderen tussenin" (notities II, p. 18). De persoon of personen die u vreest had u bij DVZ ook niet kunnen duiden: "Ze zoeken mij [...]. De parties, maar ik ken deze niet, ik was toen nog jong" (vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Er moet, tot slot, worden vastgesteld dat u in 2014 uit het huis van uw oom bent vertrokken en sindsdien geen contact met hem hebt gehad (notities I, p. 7). Begin 2017 belde u vanuit Sudan naar de buurvrouw T.. Zij vertelde dat uw oom nog naar u op zoek was. Sindsdien heeft u niets meer vernomen van haar, uw oom, of de situatie in Ethiopië (notities II, p. 9). U weet zelfs niet of uw oom nog in leven is (notities II, p. 16). Wanneer werd gevraagd waarom u denkt dat hij nog steeds een bedreiging voor u zou zijn, kon u enkel stellen: "het is hetzelfde. Ze zoeken nog naar mij" (notities II, p. 11). Het louter poneren van een vrees volstaat niet om de gegrondheid ervan aan te tonen.

Er moet worden besloten dat u het politiek profiel van uw ouders niet aannemelijk kon maken met doorleefde, concrete en nauwkeurige informatie. Daarentegen legde u inconsistente en lacunaire verklaringen af over hun politieke activiteiten en vervolging. De ongeloofwaardigheid van hun politiek profiel ondermijnt meteen de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vervolging door uw oom. Verder werden pertinente tegenstrijdigheden en hiaten opgemerkt in uw verklaringen omtrent zijn vervolgingsmotieven, criminele activiteiten en medewerkers, alsook uw levensomstandigheden en ontsnapping.

Aangezien in uw hoofde geen geloofwaardige vrees voor vervolging kan worden vastgesteld, dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in **de regio Oromia** beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie 'COI Focus. ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia' van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia opklaait in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrekkige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eerste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven

zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amhara militieën – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amhara burgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechtelijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amhara burgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6%), Oromia (29,5%) en Tigray (27,4%). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u **persoonlijke omstandigheden** kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslust rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de 'sliding scale' rechtvaardigen, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, nr. C-465/07). U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden, maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risico-verhogende factoren in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U vermeldt het “etnisch conflict” in uw land van herkomst, maar weet niet in hoeverre u persoonlijk geïmponeerd zou worden. U stelt mogelijks problemen te kunnen krijgen omwille van uw **gemengde Amhara-Oromo afkomst**. Wanneer u gevraagd wordt daarover uit te weiden, verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in de Amhara regio (notities II, p. 20, 22). U bent echter niet uit deze regio afkomstig en bent er zelfs nog nooit geweest (notities II, p. 6). U bent geboren en opgegroeid in de Oromia regio (notities I, p. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (cf. supra) blijkt niet dat personen van gemengde afkomst een hoger risico lopen om getroffen te worden door willekeurig geweld. Er werd ook nagegaan in hoeverre uw **gezondheidsproblemen** uw terugkeer naar uw land van herkomst belemmeren. U stelde sterk verbeterd te zijn: “dat zal voor mij het probleem niet zijn, om op die manier in Ethiopië te leven” (notities II, p. 20). Uit de door u neergelegde medische attesten (cf. infra) blijkt evenmin dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zodoende wordt geen verhoogd risico in

uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, aangetoond.

U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De zes documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen.

In verband met vijf van de door u neergelegde medische attesten (map 'documenten' – stukken 1-5) kan worden vastgesteld dat u gediagnosticeerd werd met PTSS. Het CGVS twijfelt niet aan de authenticiteit van de attesten of aan de daarin gemaakte vaststellingen. Er moet wel worden opgemerkt dat PTSS gestoeld kan zijn op een veelvoud aan oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door u ingeroepen asielrelaas. Er werd reeds aangetoond dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen persoonlijke vervolging vanwege de politieke partijen en uw oom. Evenmin wordt in de attesten melding gemaakt van psychische problemen van die aard dat ze een negatieve invloed zouden hebben (gehad) op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. De artsen stellen niet dat uw geestelijke toestand u ervan zou weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen. Bij elk persoonlijk onderhoud bevestigde u in staat te zijn geweest om uw asielmotieven uiteen te zetten en vragen te beantwoorden. Er werd voldoende rekening gehouden met uw bijzondere procedurele noden (cf. supra).

Een gelijkaardige vaststelling wordt gemaakt in verband met het door u neergelegde medische document waarin uw littekens worden geattesteerd (map 'documenten' – stuk 6). U stelt dat de littekens het resultaat zijn van de mishandeling van uw oom (notities II, p. 8). Het document is slechts één element in uw asielrelaas. De bewijswaarde ervan is afhankelijk van uw verklaringen enerzijds en objectieve criteria anderzijds. Een medisch attest heeft niet het vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uw kwetsuren kunnen meerdere oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Een arts doet louter vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt en kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De door u neergelegde attesten doen aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker aan nood te hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.4. Verzoeker voegt een psychologisch attest d.d. 25 januari 2023 bij zijn verzoekschrift (stuk 3).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU (Asielprocedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoeker verklaart Ethiopië te zijn ontvlucht wegens bedreigingen omwille van de politieke activiteiten van zijn beide ouders in het verleden. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

5.2. De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat verzoeker een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, zoals ook wordt vermeld in het feitenrelaas van de bestreden beslissing. Er liggen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen voor die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de aan hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

In casu blijkt dat de commissaris-generaal ervoor heeft geopteerd om geen gebruik te maken van de mogelijkheid om het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren vanwege de aan hem verleende beschermingsstatus in Griekenland.

De Raad stelt verder vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing evenwel niet kan blijken dat (afdoende) rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Bij gebrek aan het Griekse asiëldossier kan niet worden nagegaan op basis van welke elementen de Griekse autoriteiten verzoeker internationale bescherming hebben verleend en welke weerslag deze elementen kunnen hebben op de beoordeling van de commissaris-generaal en diens weigeringsmotieven.

In dit verband moet erop gewezen worden dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) blijkt dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzocht worden. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit volgens het Hof van Justitie echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen (HvJ 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)).

Daarbij overwoog het Hof van Justitie ten eerste dat de Uniewetgever bij de huidige stand van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (hierna: GEAS) de doelstelling van artikel 78, lid 2, onder a) van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU), te weten een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de gehele Unie geldig is, nog niet volledig heeft geconcretiseerd en meer bepaald vooralsnog geen beginsel heeft geformuleerd op grond waarvan de lidstaten verplicht zijn om door een andere lidstaat genomen beslissingen tot toekenning van de vluchtelingenstatus automatisch te erkennen, noch de wijze van toepassing van een dergelijk beginsel gepreciseerd. Evenwel wijst het Hof van Justitie erop dat de lidstaten overeenkomstig artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn de vluchtelingenstatus verlenen aan iedere derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden om overeenkomstig de hoofdstukken II en III van die richtlijn als vluchteling te worden erkend, zonder dat zij daarbij over discretionaire bevoegdheid beschikken.

Om te bepalen of aan deze voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn, *“ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen en met name rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en*

overgelegde documenten alsmede de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van deze verzoeker" (HvJ, C-753/22, pt. 72).

Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is om een bij haar ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn, moet deze autoriteit de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel onderzoeken en moet de vluchtelingenstatus aan de verzoeker worden toegekend indien deze voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de Kwalificatierichtlijn, zonder dat deze autoriteit over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verwijzend naar het beginsel van wederzijds vertrouwen waarop het GEAS is gebouwd, stelt het Hof van Justitie vervolgens dat *"deze autoriteit weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen"* (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het Hof van Justitie geeft daarbij tenslotte volgende duiding bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen om rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen: *"Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid"* (HvJ, C-753/22, pt. 78)." (eigen onderlijning).

Hieruit volgt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, en de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het verzoek niet-ontvankelijk kan verklaard worden en zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal, om te kunnen voldoen aan haar verplichtingen op grond van de artikelen 4, lid 3 en 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, ertoe gehouden is zo spoedig mogelijk informatie te beginnen uitwisselen met de Griekse autoriteit die eerder aan verzoeker internationale bescherming heeft verleend, deze laatste in kennis moet stellen van het nieuwe in België ingediende verzoek, aan deze Griekse autoriteit haar standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de Griekse autoriteit te verzoeken binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover deze laatste beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

Gelet op voorgaande overwegingen kan niet blijken dat door de commissaris-generaal is voldaan aan de verplichting om ten volle rekening te houden met de beslissing tot toekenning van internationale bescherming van de andere EU-lidstaat, zijnde Griekenland, hetgeen voortvloeit uit de verplichting voor de asielautoriteiten om overeenkomstig artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn elk verzoek op individuele basis te beoordelen en met name rekening te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door een verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van een verzoeker en om elk verzoek te onderzoeken aan de hand van nauwkeurige en actuele informatie overeenkomstig artikel 10, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Deze verplichting voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat die moet oordelen over een verzoek om internationale bescherming ingediend door een verzoeker aan wie reeds internationale bescherming werd verleend door de autoriteiten van een andere EU-lidstaat, om ten volle rekening te houden met deze beslissing, is overigens niet alleen een uitdrukking van het wederzijds vertrouwensbeginsel waarop het GEAS zelf is gebaseerd, maar vormt ook een integraal onderdeel van de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op deze asielautoriteit rust, wanneer deze beslist het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren en het verzoek ten gronde te behandelen. De informatie-uitwisseling met de autoriteit van de lidstaat die reeds internationale bescherming verleende, die deel van uitmaakt van deze verplichting, strekt ertoe de autoriteit van de lidstaat waar het nieuwe verzoek werd ingediend in staat te stellen haar onderzoek van het beschermingsverzoek met volledige kennis van zaken te kunnen voeren. De elementen die aan de grondslag lagen van de beslissing van de autoriteit van de eerste lidstaat die eerder dezelfde verzoeker internationale

bescherming verleende, zijn bijgevolg onderdeel van het geheel van elementen waarop het nieuwe beschermingsverzoek is gebaseerd en die door de commissaris-generaal op individuele, objectieve en onpartijdige wijze moeten worden onderzocht.

In casu worden geen elementen aangebracht door verweerder - die overigens ter terechtzitting afwezig was - waaruit kan afgeleid worden dat het niet mogelijk was om het Griekse asiëldossier op te vragen en de Griekse autoriteiten niet bereid zouden zijn geweest om de elementen op basis waarvan aan verzoeker internationale bescherming werd verleend mee te delen of dat zij hiertoe niet langer in staat zouden zijn. Er bevindt zich in het administratief en rechtsplegingsdossier geen enkel stuk waaruit zou kunnen blijken dat de commissaris-generaal de Griekse autoriteiten in kennis heeft gesteld van het nieuwe beschermingsverzoek van verzoeker in België, hen haar standpunt over dit nieuwe verzoek heeft meegedeeld en hen heeft verzocht om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikken en die tot de toekenning van de aan verzoeker verleende internationale beschermingsstatus heeft geleid.

Bijgevolg werd de bestreden beslissing genomen zonder ten volle rekening te houden met de eerdere beslissing tot het aan verzoeker verlenen van internationale bescherming van de Griekse autoriteiten en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

De Raad concludeert dat *in casu* niet kan blijken dat de commissaris-generaal is overgegaan tot een globale, zorgvuldige beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoeker.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

5.3. Rekening houdend met wat voorafgaat, alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 mei 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER